

WAT TE DOEN ALS DE ZWARTE DOOD JE OP DE HIELEN ZIT?
EEN VERHAAL VOL SPANNING, MOED EN VRIENDSCHAP

LEEUW MET STREPEN

MARLENE REBEL & LUCINDA VOS

BILLY
BONES

Leeuw met strepen

LEEUW MET STREPEN

**Marlene Rebel
& Lucinda Vos**

Met illustraties van Sophie Pluim

**BILLY
BONES**

*Voor onze kinderen die zo van
spannende avonturen houden*

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

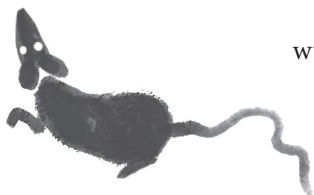
Eerste druk, juli 2020

Tekst © Marlene Rebel en Lucinda Vos
Cover en illustraties © Sophie Pluim
Deze uitgave © BILLY BONES, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789463850292
NUR: 283

www.billybones.nl

De man in het zwart

Zodra de zon achter de hoge stadsmuur verdwenen is, valt de schemering over de zieke stad. Een hond rent blaffend door een stille straat, meeuwen vliegen krijsend over de verlaten vismarkt, een paar ratten schieten piepend een kelder in. Bijna niemand waagt zich nog buiten. Bij elke kerk klinkt het trage luiden van de doodsklokken.

In een donkere steeg loopt een zwarte figuur. Zijn gezicht gaat schuil achter een snavelmasker. Het tikken van zijn stok op de stenen weerkaatst tussen de muren. Waar de man passeert, wordt snel een luik gesloten of een gordijn dichtgetrokken. Als een donkere schaduw fladdert zijn cape achter hem aan.

Nog één bezoek moet hij afleggen vandaag.

Het is niet ver.

Ontdekt

‘Vertel je nog een keer over mijn parelketting?’

In het schemerdonker kijkt Jacob naar zijn zusje naast hem op de bank. Hij veegt een paar slordige lokken uit haar gezicht en pakt haar parelketting vast. Catrijn laat zich opzij vallen en gaat met haar hoofd in zijn schoot liggen. Ze trekt het gestreepte katje dat naast haar ligt, dicht tegen zich aan en kijkt op naar haar broer.

‘Dit,’ begint Jacob en hij laat de parels door zijn vingers glijden, ‘was ooit de ketting van een oude zeekoningin, gemaakt van parels uit de Parelmoeren Zee. Alleen zeemeerminnen kunnen de toverschelpen met hun zang open krijgen en zo de parels bemachtigen. Op een nacht is de ketting gestolen uit het paleis van de zeekoningin. De slimme dief heeft hem de volgende dag voor veel geld verkocht aan een zeeroverhoofdman.’

Jacob pakt de hand van zijn zusje vast.

‘Niet krabben, Cat.’

‘Maar het jeukt zo.’

‘Krabben maakt het erger.’

Cat trekt haar mouw over de schilferende plekken op haar armen en legt beide handen onder haar billen. ‘Vertel nou verder.’

‘Toen papa naar Indië voer, werd zijn schip aangeval-
len door zeerovers. Er volgde een enorm gevecht. Papa
kreeg een zwaard in zijn handen gedrukt en moest mee-
vechten. Plotseling stond hij tegenover de zeerover-
hoofdman. Die dacht dat hij papa wel even een kopje
kleiner kon maken, maar papa was razendsnel en hij
sloeg de zeerover neer. Smekend lag de hoofdman op de
grond en toen...’

Jacob heft zijn arm in de lucht en kijkt dreigend op
zijn zusje neer. Ze lacht en trekt snel haar benen in om
haar buik te beschermen.

‘... stak papa zo zijn zwaard in zijn buik.’

Jacob laat zijn hand vallen, prikt met zijn vinger in
haar buik en kietelt haar. Cat lacht en kronkelt om los te
komen. Het katje schrikt wakker en duikt onder de
bank.

‘Toen alle zeerovers dood waren en ze de lijken over-
boord gooiden, rolde er uit de zak van de zeeroverhoofd-
man een parelketting. Omdat papa hem verslagen had,
mocht hij de ketting hebben. Die is voor Cat! dacht hij
meteen.’

Cat doet haar ketting af en kijkt vol bewondering

naar de parels. 'Neemt papa nu weer cadeautjes mee?'

'O ja! Zeker!

Voor mama neemt hij een

blauwe diamant mee, zo groot als

een kippenei. Voor

jou neemt hij misschien wel een aapje mee.'

'Echt? Een aapje? Dat wil ik! Dat wil ik heel graag. En wat neemt hij dan voor jou mee?'

'Voor mij...'

Jacob wacht even. Dromerig kijkt hij naar de groene bladerzee voor het raam. Zou hun tuin groot genoeg zijn?

Cat trekt aan zijn mouw. 'Nou?'

'En wie weet voor mij een leeuw met strepen.'

'Een leeuw met strepen? Wat is dat?'

'Weet je nog dat we vorig jaar op de kermis een leeuw hebben gezien?'

Cat knikt ernstig.

'Zo een dus, maar dan met strepen.'

Jacob duwt Cat van zijn schoot af en staat op.

'Kom, we gaan iets eten.'

Ze lopen door het stille huis naar de donkere keuken beneden. Door de gesloten luiken dringt een vieze, branderige lucht binnen. Het is de geur van de met *teer** gevulde tonnen die buiten staan.

Jacob geeft zijn zusje een koek.

‘Hier.’

‘Wil jij niet?’ vraagt Cat.

Jacob bolt zijn wangen en kijkt scheel langs zijn neus. Met lawaaierige scheten laat hij zijn wangen weer leeglopen. Cat begint te schateren.

‘Sst,’ sist Jacob. Hij slaat zijn hand voor haar mond.

Buiten klinkt een opgewonden hoge stem. Dan wordt er een paar keer achter elkaar ongeduldig aan de deurbel getrokken.

Jacob houdt zijn adem in en drukt zijn hand nog steviger tegen de mond van zijn zusje. Twee angstige ogen kijken hem aan.

Op zijn tenen sluipt hij naar de voordeur. Cat klemt zich vast aan zijn jasje. Hij herkent de snerpende stem van de buurvrouw. Ze roept iets. Hij verstaat het niet goed.

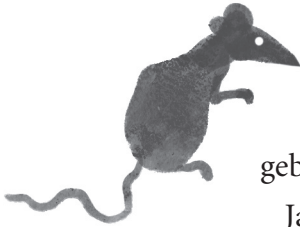
* Soms zie je woorden schuingedrukt staan. Als je niet weet wat deze woorden betekenen, kijk dan maar snel achterin! Daar staat een woordenlijst met korte uitleg.

‘Hier?’ vraagt een mannenstem dan.

Met zijn rug tegen de deur laat Jacob zich langzaam naar beneden zakken. Cat ploft naast hem neer. Jacob legt een vinger op zijn lippen en slaat zijn arm om haar heen.

‘Moeten we mama niet wakker maken?’ fluistert Cat na een tijdje.

‘Nee,’ antwoordt Jacob haast onhoorbaar. ‘Ze heeft gezegd dat we niet naar haar kamer mogen.’

‘Raar...’ begint Cat, als er plotseling hard op de deur wordt gebonsd.

Jacob denkt aan de waarschuwing van zijn moeder: ‘Zorg dat niemand Cat ziet! Als ze de plekken op haar huid zien, denken ze misschien dat ze de *pest* heeft en sturen ze haar naar het pesthuis.’

Jacob pakt Cats gezicht vast en praat zachtjes in haar oor. ‘Cat, luister, je moet je verstoppen op een plek waar zelfs ik je niet kan vinden. En blijf daar tot ik onze geheime code roep.’

‘Wat is onze geheime code dan?’

Jacob denkt even na: ‘Leeuw met strepen. Kun je dat onthouden?’

Cat knikt.

‘Zeg het na.’

‘Leeuw met strepen,’ herhaalt ze.

‘Goed zo! Ga nu snel! Als je je muisstil houdt, koop ik morgen witbrood voor je.’

Zodra Cat uit het zicht is, staat Jacob op. Geruisloos haalt hij de grote sleutel uit het slot.

Hij loert door het gat en kijkt recht in een oog.

Doktersbezoek

‘Ik zie je wel, Jacob! Doe onmiddellijk open. De dokter moet naar binnen.’

Jacob bijt op zijn lip en balt zijn vuisten. Het is die akelige buurvrouw, de dierenbeul. Hij wil de deur opengooien, haar aan haar grijze haren door de straat sleuren. Hij wil haar voeren aan de leeuw op de kermis. Of nee, hij geeft haar aan zijn eigen leeuw met strepen, zodat die haar langzaam kan verslinden tot er alleen een paar schoenen overblijft. De vuile verraadster.

‘Ik doe niet open!’ roept hij door het sleutelgat. Het komt er stoerder uit dan hij zich voelt.

Hij kijkt opnieuw door het gaatje naar buiten. De buurvrouw staat nu met haar rug naar de deur. De strik van haar schort beweegt op en neer. Onverwachts draait ze zich om. ‘Dan timmeren we je huis dicht, pestjoch!’

Jacob deinst achteruit.

Een huis dichttimmeren?

Zouden ze dat echt doen?

Met de mensen er nog in?

Driftig wordt er op de deur gebonkt. Als Cat nou

maar niet naar beneden komt. Hij denkt aan het warme, koortsige gezicht van zijn moeder. Aan hoe ze hem maar bleef zeggen dat hij niemand binnen mocht laten. 'Je moet op je vader wachten,' fluisterde ze. Hij had het moeten zweren op de Bijbel. Maar hoelang?

Er wordt aan de deur gerammeld. Hij neemt een besluit.

'Alleen de dokter mag naar binnen!'

Dan houdt hij zijn adem in. Geroezemoes vlak achter de deur. Hij ziet hoe de buurvrouw met tegenzin een stap opzij doet. Een lange figuur, van top tot teen in het zwart gekleed, stapt naar voren, zijn gezicht verborgen achter een vogelkop.

Jacob komt overeind, steekt voorzichtig de sleutel in het slot en doet de deur op een kier. De lage middagzon verblindt hem even en van de dokter ziet hij alleen het silhouet. Vanachter het masker klinkt een gedempte stem. Jacob verstaat er geen woord van. Langzaam doet hij de deur iets verder open om de zwarte schim binnen te laten. Meeten daarna gooit hij hem dicht en draait de sleutel weer om.

‘Waar is je moeder?’ vraagt de zwarte vogelkop.

‘In haar kamer.’

‘Hoelang is ze daar al?’

Jacob haalt zijn schouders op. Hij weet het niet meer. Een week? Langer? Korter?

Het was op de dag dat het voor het eerst in tijden geregend had. Het huis voelde daarna prettig koel, maar zijn moeder had het koud gehad en was naar bed gegaan.

Jacob kijkt op naar de snavelman. ‘Het was die dag dat het regende.’

‘Vijf dagen geleden dus,’ mompelt de dokter.

Zou het al zo lang zijn? De eerste dag had zijn moeder de beker en het brood, die Jacob voor haar deur had gezet, nog weggehaald. De dag erna had de kat de vis van het bord gejat. De koek en het gedroogde fruit waren blijven liggen. Hij had nog geklopt en geroepen, maar ze had niet geantwoord.

‘Wijs me maar waar ik je moeder kan vinden.’

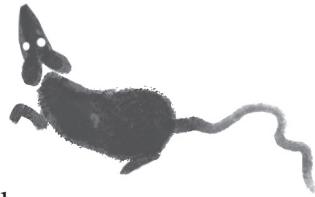
Stap voor stap gaat Jacob de trap op. Achter hem tikt de stok van de pestdokter op elke trede. Bij de slaapkamer op de eerste verdieping staat hij stil. Met lappen heeft Jacob de kier tussen de deur en de vloer zo goed mogelijk dichtgestopt. Er kwam zo’n vreemde lucht uit de kamer dat Cat er niet meer langs durfde.

De gehandschoende hand van de dokter ligt al op de deurknop, als hij zich plotseling omdraait. ‘Heb jij niet ook een zusje?’

Jacob voelt het bloed naar zijn hoofd stijgen. Hij durft niks te zeggen. Zijn vader zegt altijd dat hij het aan Jacobs stem hoort als hij jukt. Wild schudt hij zijn hoofd.

De snaveldokter wimpelt hem weg met zijn hand en keert zich daarna weer naar de deur.

Langzaam daalt Jacob de trap af. Boven hoort hij de deur van de slaapkamer open en dichtgaan. Met zijn hoofd op zijn knieën gaat hij op de onderste trede zitten. Uit alle macht probeert hij de gruwelverhalen over stinkende pestbuilen en zwarte vlekken weg te duwen.

Hij schrikt als een neus opgehaald wordt. De pestdokter is weer beneden. De man gebaart Jacob om hem te volgen. Met zijn stok duwt hij de deur naar de huiskamer open. Voor het portret boven de haard blijft de zwarte figuur staan.

‘Dat is mijn vader,’ zegt Jacob vanuit de deuropening. ‘Hij vecht tegen zeerovers.’

De pestdokter draait zich om en schraapt zijn keel.

‘En morgen komt hij thuis!’ voegt Jacob er in een opwelling aan toe.

De houten vloer kraakt als de man een rondje door de kamer loopt. ‘Hebben jullie geen meid?’

Wat gek, hij heeft helemaal niet meer aan Maartje gedacht. Ze was voor haar zwangere zus gaan zorgen. Vreemd dat ze nog niet terug is.

‘Waar is ze?’ dringt de dokter aan. Tussen de woorden haalt hij kort zijn neus op.

‘Dat weet ik niet.’

Met zijn stok tikt de dokter op een stoel. Jacob voelt nu pas hoe zwaar zijn benen zijn en gaat zitten. Hij staart naar de blauw-witte kan op tafel. Het was een verjaardagscadeau voor zijn moeder. Voor het eerst ziet Jacob tussen de fijn geschilderde bloemen en vogels twee blauwe leeuwen die als keurige katten zitten te wachten op... ja, op wat eigenlijk?

‘Ik kan hier nu niets meer doen,’ zegt de snavel-dokter. ‘Morgenochtend, voor de klok zeven slaat, kom ik terug. Dan brengen we je moeder weg.’

Kort daarna klappt de voordeur dicht.

Driftig staat Jacob op en gooit zijn stoel naar achteren. De porseleinen kan op tafel wiebelt gevaarlijk, *bier* klotst over de rand. Hij schopt tegen de stoel en schreeuwt tot hij hees is.

‘Niet huilen nu!’ spreekt Jacob zichzelf streng toe. Met een luide brul grijpt hij de kan en stampet de kamer uit, een spoor bier achterlatend.

Jacob weet waar hij zijn zusje kan vinden. Als ze verstopperdje spelen, kruipt Cat altijd achter het luik in de zolderkamer dat ze vorige zomer hebben ontdekt. Ze had bedacht dat het de schuilplaats van een prinses was. Ze heeft er oud beddengoed naartoe gesleept, zodat het nu op een bedstede lijkt. Op de eerste verdieping werpt hij een blik op de dichte slaapkamerdeur. De dokter heeft de lappen weer in de kier gestopt.

Jacob klemt zijn hand steviger om de kan en verbijt zijn tranen.

‘Leeuw met strepen!’ roept hij hard en met twee treden tegelijk sprint hij de trap op naar zolder.

Het gestolen brood

De volgende ochtend luistert Jacob naar de rustige ademhaling van zijn zusje. ‘Heb ik het goed gedaan, Jacob?’ had Cat met hoogrode wangen gevraagd toen hij haar gisteravond vond. Het was bloedheet in haar schuilplaats en ze had zo’n dorst gehad dat ze de hele kan bier had leeggedronken.

Ver weg kraait een haan en even later slaat een kerkklok. Jacob telt de slagen: zes. Als hij zich haast kan hij nog brood halen voor de dokter komt. Het is maar een paar minuten lopen naar de markt.

‘Cat...’

Voorzichtig schudt hij even aan zijn zusje.

‘... ik ben brood halen.’

Cat zucht en draait zich om.

‘Hoor je me?’

Ze murmelt een beetje.

‘Zo terug!’

Hij aait haar nog even over haar blonde haren. De huid eronder voelt raar bobbelig.

Op de tast loopt Jacob naar beneden. Voor hij naar buiten gaat, kijkt hij door een kier of de kust veilig is. Alleen bij de herberg verderop brandt licht. Hij wil net de deur zacht achter zich dichttrekken als hij op de brug twee nachtwakers ziet. Even blinken hun wapens in het licht van een lantaarn, daarna verdwijnen ze om de hoek. Met bonzend hart loopt hij naar het einde van de straat. Daar maakt hij zich klein en kijkt om zich heen. De straat is uitgestorven. In elkaar gedoken holt Jacob langs de gracht. Hier en daar staan brandende tonnen die de kwade dampen van de pest moeten verdrijven. Bij de lange, stenen muur van het *dolhuis* houdt hij zijn pas even in. Het doordringende gekrijs en woeste geschreeuw van de gekken die daar zitten, jaagt hem altijd de stuipen op het lijf. Hij haalt een keer diep adem en rent dan zo hard als hij kan langs het hoge gebouw.

Het marktplein is leeg. Als de bakker nou maar komt vandaag. Hij hurkt achter een omgekeerd bootje en houdt het plein in de gaten.

Het begint al licht te worden als de bakkerskar met veel geratel aan komt rijden. Eindelijk!

Jacob sprint naar de kar en gooit twee stuivers naar de bakker. Voor de man vragen kan stellen, gaat hij er weer vandoor met een witbrood stevig onder zijn arm geklemd. Wat zal Cat blij zijn!

Hij is net weer op de gracht, als zijn naam over het water schalt.

‘JACOB SMEECKES! WAT DOE JIJ HIER, PEST-JOCH?!’

Aan de overkant staat de buurvrouw. Jacob wil het op een lopen zetten, maar struikelt. Het brood voor Cat rolt over de keien en met een zachte plons verdwijnt het in de gracht. Snel krabbelt hij op en rent verder.

‘Ja, loop maar weg!’ krijst de vrouw. ‘Het is maar goed dat ze je straks naar het pesthuis brengen.’

Jacob blijft stokstijf staan. Het pesthuis?

Hij kijkt om. Met haar handen in haar zij kijkt de buurvrouw hem na. Woede borrelt in hem op. Dat vreselijke mens, die kattenmepper die de pestdokter op hen af heeft gestuurd.

‘NIET!’ gilt hij. ‘NIET, NIETES, NIET!’

Zijn benen komen weer in beweging.

Steeds sneller rent hij.

Hij briest en brult.

Naar het pesthuis?

Maar wie zorgt er dan voor Cat?

Als Jacob terugkomt, zit zijn zusje rechtop in de kus-sens. In de tuin zijn de vogels begonnen met hun ochtendconcert.

‘Heb je brood?’

In zijn hoofd hoort hij de buurvrouw weer krijsen: ‘Het is maar goed dat ze je straks naar het pesthuis brengen!’

‘Nou...’ begint hij, ‘ik had een ongelukje. Bij het Huis-met-de-visser zaten drie kippen op de stoep te slapen. Van schrik vlogen ze op toen ik langsrende...’

Jacob fladdert wild met zijn handen.

‘Tok-tok-tok... tóók-tok-tok. Eén kip kon ik ontwijken, ik nam een grote sprong over de tweede, maar de derde glipte tussen mijn benen door en ik struikelde. Het brood schoot onder mijn arm vandaan en rolde zo naar het water. Ik gooide me plat op mijn buik en probeerde het nog te grijpen, maar nét toen ik het bijna te pakken had, kwam er zo’n grote meeuw.’

Jacob strekt zijn armen helemaal uit.

‘Zo groot?!’ roept Cat ongelovig.

‘Ja echt, zo’n reusachtige vogel heb je nog nooit gezien! Het beest krijste zo hard dat ik mijn handen op mijn oren moest leggen. Die stomme meeuw heeft toen ons brood gepikt. Hij sloeg zijn klauwen in de korst en vloog er gewoon mee weg!’

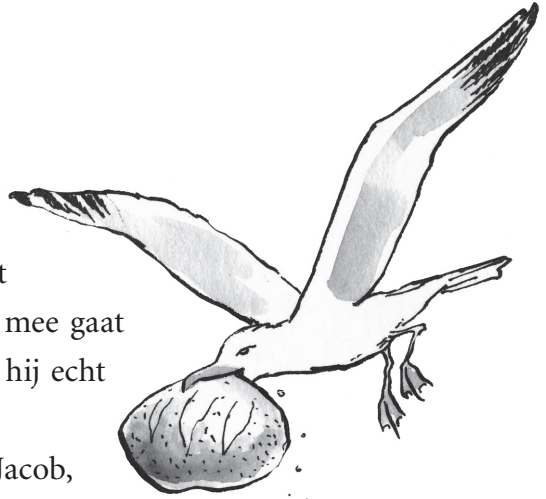
Cat kijkt hem met een schuin hoofd aan.

‘Niet,’ zegt ze.

‘Wel!’

Jacob pakt haar hand en trekt haar overeind.
'Opstaan, luilak!'

De dokter kan elk moment terugkomen voor zijn moeder. Als dat mens van hiernaast zich er maar niet weer mee gaat bemoeien. Straks moet hij echt naar het pesthuis.

'Cat, luister,' begint Jacob, 'we doen net als gister. Jij gaat je weer verstoppen en je mag niet naar beneden komen, ook niet als de bel gaat of als er aangeklopt wordt.'

In de keuken strooit Jacob wat rozijntjes op een schoteltje en hij stopt er wat in zijn mond.

'En ook niet als ze maar blijven bellen! Alleen tevoorschijn komen als je onze geheime code hoort.'

Uit een trommel pakt hij twee koeken.

'De dokter komt mama zo ophalen en ik... ik moet misschien ook even weg.'

Zijn ogen prikken. 'Weet je onze code nog?'

'Leeuw met strepen!'

'Goed zo!' Hij zet het schoteltje rozijntjes voor zijn zusje neer.

Uit angst dat Catrijns huidaandoening
wordt aangezien voor de builenpest, zitten Jacob
en zijn kleine zusje samen op zolder verscholen.

Wanneer Jacob wordt verraden door de gemene buurvrouw
en naar het weeshuis wordt gebracht, blijft Catrijn alleen
achter. Jacob moet alles op alles zetten om zijn zusje uit
handen van de pestdokters te houden.

Een meeslepend avontuur begint,
waarbij hulp uit onverwachte hoek komt...

'Een superspannend avontuur voor kinderen van 9 jaar en
ouder! En wat is het opeens herkenbaar als er een bedreigende
ziekte heerst. *Leeuw met strepen* laat je niet meer los!
- Karlijn Cohen, Kinderboekhandel Casperle

Scan hier voor de
boektrailer!

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

SPANNING
MOED
VRIENDSCHAP